

Termenul în cunoștință în cazul comunicării electronice a actelor de procedură prin aplicația TDS

Funcționarea aplicației TDS:

Pentru a înțelege comunicarea prin această aplicație electronică vă redăm modul de funcționare a acesteia, astfel:

Aplicația TDS este un program dezvoltat de Tribunalul Arad care preia datele existente din sistemul ECRIS al instanței și prin apăsarea unui simplu buton preia citația deja configurată și o expediază la adresa părților din dosar.

Pentru realizarea acestei comunicări este nevoie ca, în prealabil, să existe acordul părții pentru citarea electronică indicând și adresa de e-mail și numărul de telefon.

Starea trimiterii poate fi vizualizată din lista de trimiteri care este pentru fiecare persoană.

Pentru a studia îndeplinirea condițiilor pentru termenul în cunoștință în acest mod de comunicare este de reținut că, trimiterea în cazul comunicării prin aplicația TDS este confirmată de destinatar întrucât data și ora la care destinatarul a accesat comunicarea trimisă (se înregistrează automat în momentul în care se deschide link-ul transmis prin e-mail și SMS nefiind necesară o validare din partea destinatarului), iar confirmarea vizualizării se salvează automat în ECRIS, se listează și se atașează la dosar.

În practica instanțelor s-au conturat două orientări jurisprudențiale divergente în ceea ce privește posibilitatea acordării termenului în cunoștință, în situația utilizării comunicării electronice a actelor de procedură prin intermediul aplicației TDS.

Prima opinie este aceea că nu se poate acorda termen în cunoștință în cazul în care pe dovada comunicării actului de procedura nu se regăsește semnătura olografa sau după caz semnătura electronică extinsă a destinatarului.

În susținerea acestei opinii a fost invocat art. 154 alin. 6¹ Cod pr. civilă coroborat cu art. 163 alin. 11¹ Cod pr. civilă și a art. 229 alin. 1 Cod pr. civilă.

A doua opinie este aceea că termenul în cunoștință se acordă la momentul deschiderii link-ului transmis prin e-mail sau SMS la care s-a comunicat actul de procedură conform dovezii electronice de comunicare (confirmare data și ora la care destinatarul a accesat comunicarea trimisă, document care se regăsește atașat la dosarul cauzei).

În susținerea acestei opinii a fost invocat art. 154 alin. 6 rap. la art. 229 Cod pr. civilă.

Termenul în cunoștință, (după dicționarul de procedură civilă ediția a II-a Hamangiu-2007) este modalitatea procesuală, derogatorie de la procedura citării efective, de încunoștințare directă a părților în ședința de judecată sau cu ocazia primirii cererilor prin care instanța este sesizată, despre data la care urmează să aibă loc viitoarele dezbateri judiciare cu privire la pricina în care acestea se judecă. Pentru ca darea **t.c.** să fie posibilă este necesar ca partea să fie prezentă – personal sau prin mandatar – la operațiunea de fixare a termenului la care urmează să aibă loc înfățișarea. Astfel: *a)* partea care a fost prezentă la înfățișare, în caz de amânare a judecării, nu va mai fi citată în tot cursul instanței, fiind prezumată a cunoaște toate termenele ulterioare; *b)* când reclamantul depune personal cererea de chemare în judecată și este prezent la fixarea termenului de judecată, el va lua **t.c.**

Văzând disp. art. 229 alin. 1 Cod pr. civilă potrivit căruia partea care a depus cererea personal sau prin mandatar și a luat termenul în cunoștință, precum și partea care a fost prezentă la un termen de judecată, personal sau printr-un reprezentant legal ori convențional, chiar neîmputernicit cu dreptul de a cunoaște termenul, nu va fi citată în tot cursul judecării la acea instanță, considerându-se că ea cunoaște termenele de judecată ulterioare. Aceste dispoziții îi sunt aplicabile și părții căreia, personal ori prin reprezentant legal sau convențional ori prin funcționarul sau persoana însărcinată cu primirea corespondenței, i s-a înmănat citația pentru un termen de judecată, considerându-se că, în acest caz, ea cunoaște și termenele de judecată ulterioare aceluia pentru care citația i-a fost înmănată.

Având în vedere și noile modificări ale Codului de procedură civilă prin care a fost introdus alineatele 4 și 6 ale art. 154 prin Legea nr. 310/2018, apreciem că legiuitorul chiar dacă nu a modificat și prevederile art. 229 Cod pr. civilă a urmărit adaptarea procedurii de comunicare a procedurilor la cerințele informatizării, rezultă următoarele concluzii:

Până la modificarea expresă a art. 229 cod pr. civilă, chiar dacă dovada comunicării și luării la cunoștință prin această aplicație este deplin dovedită nu se poate considera termen în cunoștință în cazul în care pe dovada de comunicare a actului de procedură nu se regăsește semnătura olografa sau după caz semnătura electronică extinsă a destinatarului, așa cum prevede textul art. 229 cod pr. civilă.

Așa cum am arătat mai sus, art. 229 Cod pr. civilă nu a fost corelat de legiuitor cu acela art. 154 alin 6¹ și nici cu cel al art. 163 alin. 11¹, ambele introduse în cadrul de pr. civilă prin Legea nr. 310/2018, astfel că termenul în cunoștință nu poate fi acordat decât în mod direct la depunerea cererii de chemare în judecată sau la un termen de judecată, la care partea a fost prezentă personal sau prin mandatarul acesteia, respectiv prin înmânarea citației care nu se poate face decât sub semnătură.

În practică, comunicarea informatice privind termenul în cunoștință, nu este o reală problemă întrucât costurile trimiterii sunt aproape inexistente iar citarea părților pentru fiecare termen de judecată nu influențează negativ buna desfășurare a procesului.